

den samenhang met alle andere terreinen van het menschelijk leven en weten.

Evenzoo staat het met de Catechetiek, die zich bij de algemeene Paedagogiek dan aansluiten kan, maar weer een eigen doel heeft, om in te leiden in de kennis van de levenssfeer der kerk, terwijl de Paedagogiek het kosmische zijn alleen op het oog heeft. Haar doel aan de Schrift weer ontleend, bepaalt haar stof en methode. Zoo konden wij doorgaan, maar genoeg voor ons betoog, dat met de keuze van ons object bereikt wordt, wat anders vergeefs wordt gezocht.

Doch ook dezelfde eisch van een allesbeheerschend uitgangspunt moet gesteld worden, voor een waarlijk goede *systematische* behandeling. Het systeem toch moet de ontvouwing van ééne grondgedachte zijn, telkens naar een andere zijde heen.

De stof voor het systeem wordt van zelf niet geschapen door het hoofdbegrip. De speculatieve methode moge als de spin bij het weven van haar web, de stof aan eigen redeneering ontleenen — dat is onze methode niet. De stof wordt door historie, natuur of het leven zelf geboden. In ons geval van zelf door des Heeren Woord. Maar het uitgangspunt brengt orde in de behandeling aan. Het bepaalt wat in het systeem moet worden opgenomen, welke bijzondere plaats het daarin bekleedt, hoe hoog een en ander moet aangerekend.

Eene Gereformeerde Dogmatiek ziet er geheel anders uit dan eene Luthersche, al ontleenen beide de stof aan de Schrift. Hier beslist het theologisch of anthropologisch uitgangspunt.

En zoo ook komt er een einde aan de willekeur, waarmee men over de plaats en de waarde onzer vakken in het onderling verband beslist, en kunnen er vaste lijnen getrokken.

Pas wanneer aan dit deel der Theologie een eigen object